

Formanden for Enighedskamrene helst bør vælges, men jeg er aldeles ikke enig med det ærede Medlem i, at Formanden skal vælges, naar han tillige skal være Formand for Arbejdsretten. Jeg anser det for absolut vigtigt i saa Tilfælde, at han beskiftes enten af Overvrigheden eller af den øverste Statsmyndighed; men jeg ser ikke det ringeste til Hinder for og vilde endogsaa anse det for nok saa praktisk, for saavidt det er gørligt, at Formanden i Enighedskamrene vælges af Arbejdsgivere og Arbejdere i Forening. Kun for saa vidt der ikke kan opnaas Enighed om Valget af Formanden, vil jeg selvfølgelig anse det for nødvendigt — det er jo den eneste Udvej — at man maa bestemme ved Lov, at en eller anden overordnet Autoritet, besikter en Formand, men saa vilde jeg rigtig nok mene, at man burde tilføje visse Kvalifikationer, som den paagældende Formand skulde have for at kunne beskiftes, og da i første Række det, at det var en Mand, der virkelig havde praktisk Indsigt i de Arbejdsforhold, i hvilke de Stridigheder vilde opstaa, som han skulde enten forlige eller afgive Bølgiftskendelse over.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, det er der jo ikke tilstrækkelig Anledning til ved en Førstebehandling. Jeg skal kun nævne ganske enkelte Ting af det, som har været omtalt af foregaaende ærede Talere, og da vil jeg straks sige, at jeg fortaar heller ikke — deri er jeg enig med den højtærede Justitsminister — at det gaar an at vedtage Bestemmelsen om, at Formanden i Arbejdsretten skal være ulønnet. Det tror jeg ikke, man skal; jeg tror, det vil være en Byrde at lægge paa den paagældende Mand af en saadan Betydning, at det aldeles ikke er tænkeligt, at man vil kunne faa tilstrækkelig gode Kræfter ind i Arbejdsretterne, Kræfter, der ere tilstrækkelige til at fyldestgøre det betydelige og vigtige Formaal, som vil blive lagt paa dem, naar man ikke giver ham et Bederlag for den meget betydelige Tid, han rimeligvis vil komme til at afse; jeg tror nemlig, at Retten, navnlig i den første Tid vil faa meget Arbejde; thi ligesaa vist, som det er, at vi for Tiden kun have ganske faa Retsfager af den Art, som her er Tale om skulle for Arbejdsretterne, lige saa vist tror jeg — og deri ere de Herrer vist enige med mig — at flader man en hel Del særlige Arbejdsretter til Behandling og Baaendelse af Retsstridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, saa er det jo meget rimeligt, at der, navnlig i Begyndelsen, vil strømme en hel Mængde Smaafager til Arbejdsretterne, Sager af en saadan Natur, som man

aldrig tidligere havde tænkt paa at gøre til Genstand for almindelig Procedure. Det er derfor højt rimeligt, at der, i alt Fald i den første Tid efter at Arbejdsretterne ere blevne indstiftede, vil blive et meget betydeligt Antal Sager at behandle og paadømme, og da det ikke kan nægtes, at Proceduren, hvis den skal foregaa efter § 12, meget let vil blive ret omstændelig og ret langvarig, vil der, saa vidt jeg skønner, blive lagt et saa betydeligt Arbejde paa Rettens Formand, at han sikkert maa lønnes. Om det nu er rigtig at lægge Udgifterne til Arbejdsretterne, og under visse Forhold ogsaa ved Enighedskamrene, over paa Kommunerne, skal jeg ikke sige noget om. Det kan gerne være, at dette er det simpleste og naturligeste, og det kan vel heller ikke have store Betænkkeligheder. Derimod antager jeg nok, at det vil være mindre hensigtsmæssigt at give Kommunerne den betydelig fremstuede Stilling, som Lovforslaget tildeler dem ved Oprettelsen af Arbejdsretter og Enighedskamre, altsaa ved Institueringen af disse Foranstaltninger. Thi jeg tror, at det vilde være ulige heldigere ogsaa for Sagernes Behandling senere, at der ikke gaves et saa vidt Spillerum for uensartede Bestemmelser med Hensyn til Vedtægternes Indhold, som det Lovforslaget jo paa mangfoldige Punkter tilsteder. Jeg tror, at det vil være heldigere, at man i selve Loven indfører en Ramme, som angiver de væsentligste generelle Bestemmelser, som skulle findes i Vedtægterne, hvis vi ikke ville give de tilsvarende Bestemmelser i selve Loven. Det vil vistnok ogsaa følge af Sagens Natur, at en overordnet Myndighed helst maatte affatte Vedtægterne for ikke at faa en alfor stor Mangfoldighed af Forskelligheder. Jeg er enig med Forslagsstilleren i, at den paagældende Kommunalbestyrelse bør have en vægtig Stemme med ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal oprettes Arbejdsretter og Enighedskamre eller ej, navnlig hvis den første Linie i § 1 fastholdes, at et hvilket som helst ubestemt Antal Arbejdsgivere og Arbejdere kunne forlange en saadan institueret. I saa Fald maa fornuftigvis Kommunalbestyrelsen have en væsentlig Stemme med Hensyn til, om Forlangendet skal tages til Følge eller ej. Men dermed mener jeg ogsaa, at Kommunerne i det væsentlige skulle være færdige. Det at affatte Vedtægterne, bør næppe overlades til Kommunerne, men bør vistnok enten skematisk indfattes i Loven eller fastsættes af Overvrigheden eller Centraladministrationen. — Med Hensyn til den Fordeling af Udgifterne ved Enighedskamrene,